

[Kaj Hansen]

er stort behov for kollegieboliger, hvor den nuværende situation i Københavnsområdet er den, at man må afvise halvdelen af dem, der søger bolig under uddannelse.

Adskilligt mere om boligforligets uheldige konsekvenser kunne tilføjes, men dette er det væsentlige.

Den fremtidige boligpolitik bliver man nødt til at se på såvel på kort som på lang sigt. Til den korte sigt hører en række aktuelle, man kan også sige akutte boligproblemer. Lad mig tage ejerlejlighedsloven først. Jeg har sagt, at der er talrige beviser på, at de huller i loven, som i øvrigt blev påvist inden lovens vedtagelse, udnyttes ganske skamløst, selvfølgelig med stor gevinst for spekulanterne. Tiden tillader ikke en gennemgang af materialet her, men det kan jo stilles til rådighed for boligministeren og boligudvalget.

Derudover kan der konstateres omgælder og direkte tilsidesættelser af loven. Lad mig som eksempel nævne, hvad et ministeren nærtstående blad, Aktuelt, fremførte i sin mandagsudgave. Det drejer sig om den tidligere Boss-direktør Arne Borregaard, som ikke – og jeg understreger: ikke – har fået tilladelse til udstykning af sin ejendom i ejerlejligheder, men han sælger alligevel ejerlejlighederne på betingede skøder. Det er Københavns magistrats 4. afdeling, der har sagt nej til udstykning, fordi minimumskravene ikke er opfyldt, men det generer ikke spekulanten; han sælger lejligheder alligevel.

Som mit parti siden vor indtræden i folketinget 1973 har gjort gældende, er totalt stop for udstykning af ejerlejligheder det eneste rigtige. Andre partier har udtalt sig på tilsvarende måde, og det er vel også sådanne synspunkter, der er kommet frem på socialdemokratiets kongres. Jeg må derfor sige til ministeren: Hvad dølen nøler han efter? Kom med det forslag, der sætter stop for udstykning og salg af ejerlejligheder! Hvis socialdemokratiet vil, ja men så ved de jo, at der i denne sal ville være et solidt flertal bag forslaget.

Til de akutte boligproblemer hører også højrentebyggerierne. At nogle almennyttige byggerier måtte finansieres under et særligt højt renteniveau, må alle kunne blive enige om ikke er lejernes skyld, men det er dem, der nu sidder med smerten.

Hvis man endelig vil kigge efter skyldige i denne sag, så kan man passende se på de

forligspartier, der stod bag septemberforliget. Da septemberforliget blev indgået, var man enig om, at renten skulle bringes ned; den gang var den på 12,5 pct. Man ville sætte vældigt ind for, at dette skulle ske. Det modsatte blev tilfældet. Rente steg og steg, og den effektive rente er i dag omkring de 16 pct.

Jeg ved godt, at med den politik, der hidtil er ført, har man ingen synderlig indflydelse på rentens højde, men det kan da under ingen omstændigheder være lejernes skyld i højrentebyggeriet. Det kan derfor heller ikke være lejerne, der skal bære omkostningerne ved en forfejlet nationaløkonomisk politik. Så megen ære og anstændighed burde der endnu være tilbage i folketinget, at alle medlemmer burde kunne erkende dette.

Men det er selvfølgelig ikke nok at erkende. Der skal også handling til. Så vidt jeg kan se, er der nu kun to farbare muligheder. Enten må der ske en omprioritering af disse byggerier, således at staten overtager en del af de højt forrentede lån, eller også må man følge det forslag, kommunisterne har fremsat i folketinget, om, at aftrapningen af rentesikring standses ved 9 pct., hvad der i øvrigt var lovens forudsætning, og at aftrapningen udstrækkes over en længere årrække. Det er ligeledes nødvendigt, at Boligselskabernes Landsforening får tilstrækkelige midler til at dække driftstab, som adskillige boligforeninger har haft på grund af finansieringsvanskeligheder og udlejningsvanskeligheder.

Når jeg tager fat på boligpolitikken på den længere sigt, som jeg nu gør, vil det være relevant at begynde med nybyggeriet. Her drejer det sig i første række om tre afgørende faktorer: målsætningen, finansieringen og styringen.

Kommunisterne er fortsat af den opfattelse, at behovet for boliger ikke er opfyldt, og at en målsætning på 50.000 boliger årligt derfor er en rigtig målsætning. Vi ved, at der er prognoser, som viser, at behovet vil være faldende i de kommende år, men dels er vi noget skeptisk indstillede over for prognoser, hvor kræfternes frie spil har et så stort råderum, dels skal man ikke nedbringe målsætningen, før behovet er opfyldt.

Jeg tror, de fleste i dag må erkende, at en fortsat finansiering efter det nuværende system, obligationssalg og markedsrente, som nu er godt og vel 16 pct. og uden garanti for,